

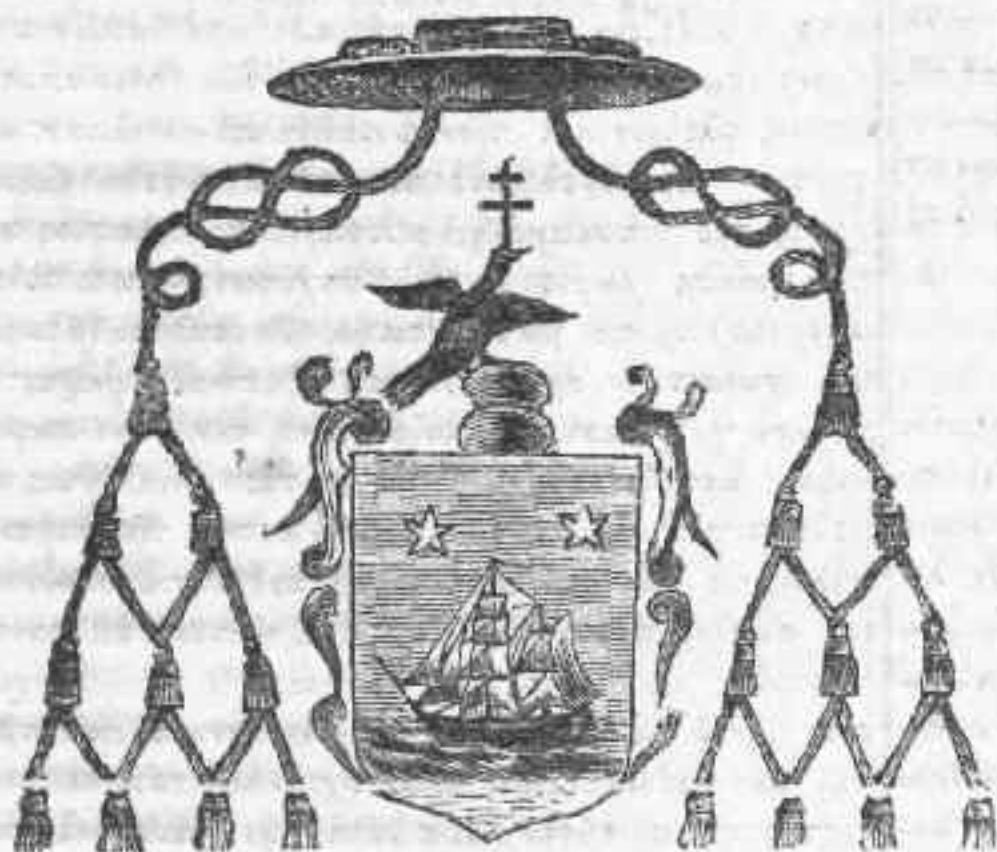
γενῶν μοι εἶπεν ὅτι ἐρημερίῃ ἐκ τῶν ἡμετέρων κατέ-
κρινε τὴν σύστασιν θεάτρου Ἑλληνικοῦ ἐν Ἀθή-
ναις. Τὸ κατ' ἐμὲ, φοβῶμαι μὴ δὲν ἐνόησε καλῶς
τὸν γράψαντα ὁ φίλος μου· διότι, πῶς εἶναι δυνα-
τὸν Ἕλληνα λόγιος καὶ οἶλος τῆς πατρίδος, ν' ἀπο-
κρούῃ τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο ἐν ᾧ καὶ ἡ δραματικὴ
ποίησις ἀναπτύσσεται καὶ τελειοποιεῖται, καὶ ἡ γλῶσ-
σα ρυθμίζεται καὶ τὰ ἥθη διορθοῦνται; Ζητήσατε τὰ
τονισθέντα μίλη τοῦ Οἰδίουδος, καὶ παραστήσατε

αὐτὸν καὶ ὑμεῖς ἐν Ἀθήναις. Οὐδεμίαν δὲ ἔχω ἀμφι-
βολίαν ὅτι ἡ δοκιμὴ ὑπερτερήσει τὰς ἐλπίδας ὑμῶν,
καὶ ὅτι εὐδοκιμήσετε πλέον τῶν ἐνταῦθα· διότι
ἀνώτεροι μὲν τὴν τέχνην εἰσὶν οἱ Ἕλληες τῶν ἡμε-
τέρων ὑποκριτῶν, ἐνθερμότεροι ὅμως ἡμεῖς τὸ αἰ-
σθημα παριστάνοντες ἔργον ἔξοχον τῶν ἰδίων πα-
τέρων

M. N. Δ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—000—

Α'.

Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α'. ἀνήκει τῇ ἐξ Ἰταλίας
καταγομένη οἰκογενεῖα Κουκούλλα (Cuculla)
φέρει δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ θυρεοῦ σταυρὸν ἀρχιε-
πισκοπικόν, καὶ ἄνωθεν τούτου ἱερατικὸν πῖ-
λον, ἐκατέρωθεν δὲ θυσάνους δέκα δηλοῦντας
τὸν βαθμὸν τοῦ νῦν Μητροπολίτου τῆς ἐν
Νάξῳ Δυτικῆς ἐκκλησίας Κ. Φραγκίσκου Κου-
κούλλα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑνε-
τοκρατίας οἱ τῆς Νάξου Δυτικοὶ ἐπίσκοποι
φέρουσι τίτλον Ἀρχιεπισκόπου Παροναξίας
(Naxosensis) καὶ Μητροπολίτου παντὸς
Αἰγαίου Πελάγους.

Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχείον Β'. ἀνήκει τῇ ἐξ Ἑ-
νετίας καταγομένη οἰκογενεῖα Βαρότση (Ba-
rozzi), τῇ πρότερον μὲν ἐν Κρήτῃ, εἴτα δὲ
ἐν Νάξῳ ἀποκατασταθείσῃ.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Β'.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

—000—

Σήμερον δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα ἐξ ἐτέ-
ρου τινὸς τῶν παρὰ τῷ Κυρίῳ Σ. Κόμνῳ εὑρισκο-
μένων ἀρχαίων χειρογράφων, (Ἴδε συνδ. Πανδῶρ.
174 σ. 143) τῆς Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς Νικομά-
χου τοῦ Γερασίου, διηρημένης εἰς βιβλία δύο
καὶ ἐπομνηματισμένης διεξοδικῶς ὑπὸ τοῦ φιλο-
σόφου Πρόκλου. Σέγκεται δὲ τὸ τεῦχος ἐκ σε-
λίδων 274, ἡ σελὶς ἐκ στίχων 26, ὁ δὲ στίχος
ἐκ στοιχείων περίπου 30. Καὶ τὸ μὲν ζεῦμενον
τοῦ Νικομάχου, ὡς ἐλάχιστον μέρος ἀπαταλὸν
τοῦ ὅλου τεύχους, ἐπάρχει ἐκδομένον· ἡ τε-
λευταία ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ Φρειδερί-
κου Ἀστίου. Οἱ δὲ διεξοδικοὶ ἐπομνηματισμοὶ τοῦ
Πρόκλου εἰσὶν ὅλως ἀνέκδοτοι. Κατὰ τὸν Φαβρί-
κιον ἔρ μόνον χειρόγραφον αὐτῶν σώζεται ἐν τῇ
Β. βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων· ὥστε δεῦτερον εἶ-
ναι τὸ ἐν Ἀθήναις. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἐπομνη-
ματισμοὶ οὗτοι τοῦ Πρόκλου ἦσαν ἀγνωστοὶ τῷ
Ἀστίῳ, διότι οὐδὲν περὶ αὐτῶν ἀναφέρει ἐν τῇ

προλόγῳ καὶ τοῖς σχολίοις αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ Νικομάχειον κείμενον τοῦ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν χειρογράφου παραβαλόντες πρὸς τὸ τοῦ Ἀστίου εὐρομεν πολλαχοῦ διαφορὰς γραφῶν ἀξιολόγους. Ἐκφράζομεν δὲ καὶ αὖθις τὴν εὐχὴν ὅπως τὰ προγονικὰ κειμήλια ταῦτα μείρῳσιν ἐν Ἑλλάδι, μηδὲ κοσμήσωσι ξένην τιὰ βιβλιοθήκην.

I. K.

— 0 —

ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΓΕΡΑΣΙΝΟΥ ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς τῶν εἰς δύο τὸ πρῶτον, ὅπερ ἐξηγεῖται ὁ φιλόσοφος Πρόκλος.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

α Οἱ παλαιοὶ (α) καὶ πρῶτοι μεθοδεύσαντες ἐπιστήμην, κατάρξαντες Πυθαγόρου, ὠρίζοντο φιλοσοφίαν εἶναι φιλίαν σοφίας, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐμφαίνει, τῶν πρὸ Πυθαγόρου πάντων σοφῶν καλουμένων συγκεχυμένῳ ὀνόματι, ὅσπερ καὶ τέκτων καὶ σκυτοτόμος, καὶ κυβερνήτης, καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ τέχνης τινὸς ἢ δημιουργίας ἔμπειρος η (β).

ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΟΚΛΟΥ.

Εἰσαγωγὴ ἐπιγέγραπται ὡς πρὸς τὰ γεγραμμένα αὐτῷ θεολογικά, ἥτοι μεγάλα ἀριθμητικά. Γερσινὸς δὲ λέγεται ἀπὸ τῆς πόλεως, ἣ ὄνομα Γέρασα· ἔστι δὲ περὶ Βόστραν καὶ Ἀραβίαν. Γέρασα δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ τοὺς συστρατεύσαντας τῷ Ἀλεξάνδρῳ γέροντας, καὶ μὴ δυναθέντας πολεμεῖν, ἐκεῖ τὴν οἰκισιν ποιήσασθαι. (α) Πλατωνικὸς ὢν ὁ πατήρ τοῦ βιβλίου τούτου κατὰ τὴν πλατωνικὴν σκοπὴν ζητεῖ τὸ τέλος τῆς ὄντως φιλοσοφίας, καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἐπὶ ταύτην. Ὅτι μὲν οὖν, ὡς καὶ ὁ Νικομάχος ὀρίζειται, φιλοσοφία ἐστὶ φιλίαν σοφίας παντὶ προϋπτον· ζητητέον δὲ τί ἐστὶ σοφία, καὶ πόθεν ἔσχε τὸ ὄνομα. Σοφία μὲν οὖν ἐκλήθη, οἶοναί σάφειά τις οὕτα, ὡς σαφηνίζουσα πάντα· τοῦτο δὲ τὸ σαφές εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις ὅτι οὕτω κέκληται, οἶοναί τι φάει, ἥτοι φῶς ὄν, διὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ κεκρυμμένα. Ἐπεὶ τοίνυν τὰ νοητὰ καὶ θεῖα, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, εἰ καὶ φανερώτατά ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν, ἡμῖν διὰ τὴν ἐπιχειμένην τοῦ σώματος ἀχλὺν σκοτεινὰ καὶ ἀμυδρά εἰσι, τὴν ταῦτα ἡμῖν εἰς φῶς ἄγουσαν ἐπιστήμην, εἰκότως σοφίαν ὠνόμασαν.

Τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν οἱ ἑπτὰ σοφοί, πολιτικὰς τινὰς ἀρετὰς εὐρόντες, εἴτα λοιπὸν ὁδῶ προϊόντες καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ σώματα καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτῶν προήλθον φύσιν· καὶ ταύτην εἰδικώτερον φυσικὴν ἀνεκάλεσαν θεωρίαν, καὶ σοφοὺς τοὺς τὴν τοιαύτην σκέψιν μετιόντας. Τελευταῖον δ' ἐπ' αὐτὰ λοιπὸν ἔφθασαν τὰ θεῖα καὶ ὑπερκόσμια καὶ ἀμετάβλητα παντελῶς, καὶ τὴν ταύτων γνῶσιν κυριωτάτην σοφίαν ὠνόμασαν. Οἱ μὲν οὖν πρὸ Πυθαγόρου συγκεχυμένως κατὰ πάντων τῶν εἰρημένων τὸ τῆς σοφίας ὄνομα ἔφερον· πρῶτος δὲ Πυθαγόρας αὐτὸς

συνέστειλεν αὐτὸ, ἐπὶ μόνῃ τῆς τῶν αἰδίων ἐπιστήμης τὸ τῆς σοφίας ὄνομα θεῖς, καὶ φιλοσοφίαν τὴν τῆς σοφίας ταύτης φιλίαν ὠνόμασε. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς φιλοσοφίας τέλος, ἡ τῶν θεῶν πραγμάτων γνῶσις. Τὰ δὲ ἐπὶ ταύτην ἄγοντα τὴν σοφίαν, ὡς Πλάτωνι καὶ Πλωτίνῳ δοκεῖ, ἡ τῶν μαθημάτων ἐπιστήμη· παραδοτέον γὰρ τοῖς νέοις τὰ μαθήματα, φησὶν ὁ Πλωτίνος, πρὸς συνεθισμόν τῆς ἀσωμάτου φύσεως. Ἐπειδὴ γὰρ ὕλικοις συμπλεγμαθὰ σώμασι, καὶ τούτων ἐκτὸς εἰθίσμεθα νοεῖν οὐδὲν, ἀδύνατον ἦν ἀμέσως ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ καὶ κεχωρισμένα παντελῶς σώματος ἐλθεῖν· ἐμελλομεν γὰρ πάσχειν ὅπερ οἱ ἐκ σκοτεινοῦ οἴκου πάσχουσιν ἐπὶ φωτεινότερον ἀμέσως ἐρχόμενοι, καὶ τῷ ἀθρόῳ φωτὶ τὰς ὄψεις ἀποτυφλούμενοι. Δεῖ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων κατὰ βραχὺ διὰ τῶν μέσων προϊόντας βαδίζειν ἐπὶ τὰ νοητὰ. Ἐπειδὴ οὖν τῶν ἀχωριστῶν παντελῶς τῆς ὕλης εἰδῶν, οἷον σαρκὸς ὁρέων, φλεβῶν καὶ τῶν φυσικῶν εἰδῶν ἀπάντων, τούτων γὰρ οὐδὲν οὐδὲ ὑποστῆναι οὐδὲ νοηθῆναι χωρὶς τῆς ὑποκειμένης αὐτοῖς ὕλης δυνατόν, καὶ τῶν πάντα χωριστῶν καὶ ἀσχετῶν, οἷα εἰσὶ τὰ ὑπερκόσμια, τὰ μαθήματα μέσα ἐστὶ, τῇ μὲν οὐσίᾳ σωμάτων ἀχώριστα, τῇ δ' ἐπινόῃ χωριστὰ, κύκλον γὰρ, καὶ τρίγωνον, καὶ πᾶν σχῆμα καὶ νοῆσαι καὶ ὀρίσασθαι χωρὶς πάσης ὕλης δυνατόν· μελέτη γὰρ καὶ μαθήσαι ταῦτά ἐστι, τῇ δ' αὐτῶν αὐλῶς τὰ χωριστὰ εἶδη νοεῖν, καὶ τὴν ἐκείνων ὡς ἐστὶ συλλογίσασθαι οὐσίαν (;) Εἰ γὰρ ἐστὶ τὰ πάντα τῆς ὕλης ἀχώριστα, ἔστι δὲ καὶ τὰ πῇ μὲν χωριστὰ, πῇ δὲ ἀχώριστα, ἀνάγκη ποὺ καὶ τὴν τρίτην τῶν εἰδῶν εἶναι μοῖραν, τὴν παντάπασιν χωριστὴν καὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ ἐπινόῃ. Πάντα μὲν οὖν τὰ μαθήματα ὁδὸς ἐστὶ πρὸς τὰ νοητὰ, μάλιστα δὲ τούτων ἡ ἀριθμητικὴ, ἀρχὴ πάντων οὕσα· καὶ γὰρ μουσικῆς, εἴπερ αὕτη μὲν περὶ τὸ ἐν σχέσει ποσὸν καταγίνεται, τὸν ἡμιόλιον φέρ' εἰπεῖν ἀριθμὸν, ἢ ἐπίτριτον, ἢ διπλάσιον, ἢ ὀκτιναῖον, ἢ δὲ ἀριθμητικὴ περὶ τὸ ἀσχετον· πρότερα δὲ τῶν ἐν σχέσει τὰ ἀσχετα. Ἀλλὰ δὴ καὶ γεωμετρίας πρότερα· πολλὰ γὰρ τῶν γεωμετρικῶν ἀποδείξεων διὰ τῆς ἀριθμητικῆς προϊάσι, καὶ ὅλως ἐπειδὴ τὰ σχήματα ἢ ἐκ μιᾶς γραμμῆς, ὡς ὁ κύκλος, ἢ ἐκ πλειόνων συνέστηκε· τὸ δὲ ἐν καὶ τὸ πλῆθος ἀριθμοὶ· καὶ ὅτι παντὸς μεγέθους ἀρχὴ ἐστὶν ἡ μονάς· καὶ γὰρ τὸ σημεῖον οἷον μονάς τις ὑπάρχει· ἀμερές γὰρ· καὶ ὅτι ἡ μονάς ἀδιαίρετος, ἥτις ἐστὶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ σημεῖον οὐ μέρος οὐδὲν. Εἰ δὲ γεωμετρίας ἢ ἀριθμητικὴ πρότερα, καὶ ἀστρονομίας ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πρότερα· εἴπερ ἡ γεωμετρία μὲν περὶ μεγέθη ἀπλῶς ἀκίνητα ἔχει, τὰ τούτων περιεργαζομένη εἶδη, ἀστρονομία δὲ περὶ τὰ κινούμενα, καὶ τὰς τούτων κινήσεις καὶ πρὸς ἀλλήλα σχέσεις αὐτῶν ζητοῦσα

ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

α Ὅντα δὲ τὰ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως αἰ

α διατελοῦντα ἐν τῷ κόσμῳ (ε) καὶ οὐδέποτε τοῦ
 εἶναι ἐξιστάμενα, οὐδὲ ἐπὶ βραχύ· ταῦτα δ' ἂν
 εἴη τὰ αἰδία καὶ αἰδία, καὶ ὧν κατὰ μετασίαν
 η ἕκαστον λοιπὸν τῶν ὁμωνύμων (5) οὕτω κα-
 η λουμένων (6) τόδε τι λέγεται καὶ ἐστὶ. Τὰ μὲν
 η γὰρ σωματικὰ δῆπου καὶ ὕλικα ἐν διηγεσὶ ῥύ-
 η σει καὶ μεταβολῇ διὰ παντός· ἐστὶ, μιμούμενα τὴν
 η τῆς ἐξ ἀρχῆς (7) αἰδίου ὕλης καὶ υποστάσεως
 η φύσιν καὶ ιδιότητα, (8) ὅλη γὰρ δι' ὅλης ἦν τρε-
 η πτή (η) καὶ ἀλλοιωτή. »

ΣΧΟΛΙΑ.

(δ) Οὕτως γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς
 ἀποδεικτικαῖς, ἐπιστήμην εἶναι τὴν αἰεὶ ὡσαύτως
 ἔχουσαν καὶ κατὰ ταῦτα. Ἐπιστήμη γὰρ λέγεται
 ἀπὸ τοῦ εἰς ἐπίστασιν ἄγειν τὴν ψυχὴν· πῶς οὖν
 ἂν εἴη ἐπιστήμη τῶν μὴ ἐστώτων, ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ
 μεταβολῆς θεωρουμένων; μόνων οὖν τῶν αἰεὶ ὄν-
 των ἡ γνῶσις ἐπιστήμη ἐστίν· (ε) οὐχ ὅτι ἐν τῷ
 κόσμῳ ὑπάρχει διὰ παντός, πῶς γὰρ; εἴπερ εἰσὶν
 ὑπερκόσμιαι, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κοσμοῦσι,
 ἐπιλαμβάνοντα ταῦτοις τὸ ἐκ τῶν ἀγαθῶν εἰκονι-
 κῶς. (5) Ὡς περὶ γὰρ ὁμωνύμων· τὸ ὄντως ζῶον καὶ
 τὸ γεγραμμένον καλοῦμεν, οὕτω καὶ τὰ τῆδε ὄντα·
 οὐ γὰρ συνωνύμως ἐκείνοις ἔχουσι καὶ τὰς προση-
 γορίας. (6) Ἀντὶ τοῦ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ὕλης,
 ἅμα γὰρ τῇ ἀρχῇ καὶ ἡ ὕλη. Λέγει οὖν ὅτι τὰ σω-
 ματικὰ ταῦτα εἶδη, ἐν διηγεσὶ ῥύσει ὄντα μιμοῦν-
 ται τῆς ὕλης αὐτῶν ἀρχῆς τὸ ἄστατον, κακεί-
 νη γὰρ δυνάμει πάντα οὕσα τὰ εἶδη, οὐκ ἀνέχε-
 ται τὸ αὐτὸ στέγειν εἶδος αἰεὶ. Ὁ μὲν φιλόσοφος
 Ἀμμόνιος, ὁ ἡμέτερος διδάσκαλος ἔφη ὅτι οὐ κα-
 λῶς εἶπε Νικόμαχος, τὸ μιμεῖσθαι τὴν ὕλην, οὐ-
 δενὸς γὰρ παράδειγμα ἡ ὕλη ἐστὶ· τίς γὰρ θέλει
 ὕλη γενέσθαι; Ἀλλ' οὐ τοῦτο οἶμαι τὸν Νικόμα-
 χον δηλοῦν διὰ τοῦ μιμεῖσθαι (1), ὅτι ὡς πρὸς παρά-
 δειγμα τυχὴν ἀποβλέποντα μιμεῖται τὰ εἶδη·
 ἀλλ' ὡς ἂν ἔλεγεν ὅτι τὰ αἰσθητὰ διὰ τοῦτο ἐν
 συνεχείᾳ (2) ἐστὶ μεταβολῇ, ὅτι τῇ οἰκείᾳ ἀρχῇ,
 τῇ ὕλῃ συνεξομοιοῦται, τῷ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ
 ἄστατον αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι αἰεὶ· ὥς περ εἰ καὶ
 τὸν ἐν πλοίῳ δινεῖσθαι καὶ αὐτὸν ἰδίᾳ τις λέγει
 καὶ τὸ ἄστατον τοῦ πλοίου μιμεῖσθαι. (7) Καὶ
 τοῦτο ὁ αὐτὸς (3) ἡμῶν διδάσκαλος οὐ καλῶς εἶ-
 πεν εἰρησθαι τῷ Νικόμαχῳ. Ἐδεῖ γὰρ, φησιν, εἰ-
 πεῖν τρεπτική καὶ ἀλλοιωτική, περὶ αὐτὴν γὰρ αἰ-
 τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις γίνονται, αὐτὴ δὲ οὐ τρέ-
 πεται, οὐδὲ ἀλλοιοῦται· εἰ γὰρ αὐτὴ ἐτρέπετο ἐ-
 δέετ' ἂν ἐτέρως (4) ὕλης ἐν ἡ ἐμελλεν ἀλλοιοῦ-
 σθαι καὶ τρέπεσθαι. Ὡστε αὐτὴ μὲν ἀτρεπτος καὶ

ἀναλλοίωτος, τὰ δὲ περὶ αὐτὴν εἶδη ἀλλοιοῦται.

οἷον ἄνθρωπος, αὐτὸς μὲν ὑπομένει, ἐξισταμένου δὲ
 τοῦ λευκοῦ ἀντιλαμβάνει τὸ μέλαν. Ἔστι δὲ πᾶ-
 λιν ἀπολογούμενόν τινα ὑπὲρ τοῦ Νικόμαχος λέ-
 γειν, ὅτι τὸ, ὅλη δι' ὅλης τρέπεται, οὐχ ὡς καὶ αὐ-
 τῆς, καθὼ ὕλη ἐστὶ, μεταβαλλούσης καὶ ἐξισταμέ-
 νης τοῦ εἶναι ὕλη, ἀλλ' ὥς περ ἂν εἴποιμεν ὅλον
 δι' ὅλου τὸν χαλκὸν εἰς τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα χαλ-
 κευτὰ εἶδη τρέπεσθαι, οὐ τῆς οὐσίας τοῦ χαλκοῦ
 τοῦ εἶδους τοῦ ἐαυτῆς ἐξισταμένης (1) ἀλλ' ὡς πο-
 ρυκότος αὐτοῦ καθ' ὅλον αὐτόν, τὰ μὲν ἀποπτύειν
 τῶν εἰδῶν, τὰ δὲ δέχεσθαι. Οὕτως οὖν τὴν ὕλην
 δι' ὅλης μεταβάλλειν εἴρηκε· κατ' ἀλήθειαν γὰρ,
 ὡς ἡδὴ εἶπον, οὐκ ἐστὶ τὸ εἶδος τὸ μεταβάλλον,
 ἀλλὰ τὸ ὑποκείμενον. Τῶν γὰρ εἰδῶν, τὸ μὲν φθεί-
 ρεται, τὸ δὲ γίνεται· οὕτω γὰρ καὶ τὴν εἰς ἄλληλα
 μεταβολὴν τῶν πραγμάτων λέγομεν, τῷ τὸ ὑπο-
 κείμενον αὐτῶν ἄλλοτε εἰς ἄλλο μεταχωρεῖν εἶδος,
 τὸ γὰρ μεταβάλλον ὑπομένειν δεῖ, ἵνα ἐξ ἄλλου εἰς
 ἄλλο μεταχωρῇ, ὡς ἐκ τόπου εἰς τόπον μετα-
 βαῖνον, ὥστε τὸ ἐν ταῖς μεταβολαῖς ὑπομένον ἡ ὕλη
 ἐστίν· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ εἰς τὰ εἶδη τρεπομένη καὶ
 μεταβάλλουσα.

Οὕτω καὶ Πλάτων ὁμωνύμως καλῶν τὰς τε
 ιδέας καὶ τὰς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἐκείνων εἰκόνας,
 τὸ αὐτὸ εἰῶθεν ἐκείνοις προστιθέναι, αὐτὸ ζῶον
 λέγων, καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως,
 διὰ τῆς προσθέσεως τῆς ἀντωνυμίας τὸ κυρίως τοι-
 οῦτον ὑπάρχον ἕκαστον ἐκείνων καὶ πρῶτως δη-
 λῶν· τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων ὁμωνύμως λεγόμενα ἐκεί-
 νοις καὶ οὐ κυρίως, ἀλλ' ὡς ἡ εἰκὼν ἔχει πρὸς
 τὸ ἀρχέτυπον.

Ἐξελιγμούς, τὰς περιόδους σφαιρὰ καὶ ἀνακυκλή-
 σεις· πάντα γὰρ ταῦτα, καὶ ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ χρό-
 νος, καὶ τὰ ἀστρα ἐξ ἐκείνων τῶν λόγων προήλ-
 θον, οὐ δημιουργικῶς, ἀλλ' εἰδοποιητικῶς. Ἀμέ-
 λιος δὲ οὐκ οἶδα πόθεν ὀρμηθεὶς καὶ κακῶν ιδέας
 ἐδόξασε, καὶ τούτων τοὺς λόγους οἶεται εἶναι
 παρὰ τῷ Θεῷ, ὃν οὐ νῦν ἡμῖν ἐξελεγχεῖν πρόκειται.

Οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, δικαιοσύνης μὲν
 κατὰ τὸ πλεονάζον κακία, ἡ πλεονεξία, κατὰ δὲ
 τὸ ἐλλεῖπον ἡ μειονεξία· ἀνδρείας δὲ, κατὰ τὸ πλεο-
 νάζον θρασύτης, κατὰ τὸ ἐλλεῖπον δειλία. Ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ ἐπὶ σωφροσύνης ἀκολασία καὶ ἡλιθιό-
 τής· καὶ ἐπὶ φρονήσεως πανουργία καὶ ἀπλότης.
 Ὁ οὖν τέλειος πέφυκε ταῦτα καὶ σύμμετρος ἐστίν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ὑπερτελεῖς καὶ ἐλλειπτεῖς πάμπαν-
 λοι. Οἱ γὰρ χειρίστοι τῶν ἀριθμῶν (2) καὶ πάμ-
 πολλοι· οἱ δὲ τέλειοι ὡς ἐοικότες τοῖς καλλίστοις
 τῶν ἀνθρώπων, ὀλίγοι· τοὺς πλείονας γὰρ κακοὺς
 εἶπεν ὁ Βίης, τὰ δὲ καλὰ σπάνια.

Οὐκοῦν προτέρα ἡ ἀριθμητικὴ τῆς μουσικῆς. Ἀλ-

(*) Τοῦ Ἀστίου τὸ κείμενον φέρει « τῶν ὁμωνύμων ὄντων τε καὶ καλυμμένων. » ὥς περ ὁρθότερα ἡ γραφὴ τοῦ ἡμετέρου χειρο-
 γράφου.

(**) Τὸ γ. αἰδιότητα.

(1) Τὸ χειρόγραφ. διὰ τὸ μιμεῖσθαι.

(2) Τὸ γ. ἐσυνέχει.

(3) Τὸ γ. καὶ τοῦτο αὐτὸς ἡμῶν διδάσκαλος.

(4) Τὸ γ. ἐτέρως.

(1) Τὸ γ. ἐξισταμένου.

(2) Τὸ γ. τῶν ἀνθρώπων.

λιος θ' ὅτι καὶ οἱ μουσικοὶ λόγοι, ὃ ἐστὶ ὁ διὰ τεσσάρων, ὁ διὰ πέντε, ὁ διὰ πασῶν, ἢ ὁ δις διὰ πασῶν (1) πῶς ἂν γένοιτο, (2) μὴ ὄντος ἀριθμοῦ; ὁ μὲν γὰρ διὰ πέντε τὸν ἡμιόλιον λόγον ἔχει, ὁ δὲ διὰ δ' τὸν ἐπίτριτον, ὁ δὲ διὰ πασῶν τὸν διπλάσιον, ὁ δὲ διὰ πασῶν ἅμα καὶ διὰ πέντε τὸν τριπλάσιον, ὁ δὲ δις διὰ πασῶν, ὅστις καὶ τελειότατός ἐστι, τὸν τετραπλάσιον ταῦτα δὲ πάντα ἀριθμῶν ἴδια· ἡμιόλιος μὲν ὁ γ τοῦ β, ὅτι ἔχει ὁ γ τὸν β καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ· ἐπίτριτος δὲ ὁ δ τοῦ γ, ὅτι ἔχει ὁ δ τὸν γ καὶ τὸ τρίτον αὐτοῦ· ὁ δὲ ε τοῦ β τριπλάσιος, διπλάσιος δὲ τοῦ β ὁ δ' καὶ τετραπλάσιος ὁ η. Καλοῦνται δὲ παρὰ τοῖς μουσικοῖς οἱ τοιοῦτοι λόγοι ὁ μὲν ἐπίτριτος διὰ τεσσάρων, ὅτι ἐν τετραχόρδῳ τεσσάρων οὐσῶν χορδῶν αἱ ἄκραι β χορδαὶ πρὸς ἀλλήλας λόγον ἔχουσιν ἐπίτριτον ὅν τὰ δ πρὸς τὰ γ. προστεθείσης δὲ καὶ ἐτέρας χορδῆς, ὡς γίνεσθαι πεντάχορδον, λόγον ἔχουσιν αἱ ἄκραι χορδαὶ τοῦτέστιν ἡ α' πρὸς τὴν ἐν ἡμιόλιον, ὅν τὰ γ πρὸς τὰ β. τῷ δὲ πεντάχορδῳ προστεθὲν τετράχορδον ὅμοιον τῷ προτέρῳ τετραχόρδῳ τὰς δύο ἄκρας χορδὰς ἐν λόγῳ ποιεῖ διπλάσιον ὅν ἔχει ὁ η πρὸς τὸ δ. καλοῦσι δὲ τοῦτον οἱ μουσικοὶ διὰ πασῶν, ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄργανον τῆς μουσικῆς ὀκτάχορδον ἦν, προσυπακούεται δὲ τῷ διὰ πασῶν, τῶν χορδῶν δηλονότι. Ὑστερον δὲ προστεθέντος τῷ τοιούτῳ ὀκτάχορδῳ καὶ ἐτέρου τοῦτο (3) ὁμοίου, ὡς γίνεσθαι τὰς τοῦ ὄργανου πάσας χορδὰς ἢ ἡ γὰρ μέση κοινὴ ἐστὶ καὶ ἀμφοῖν τοῖν τετραχόρδοις, ἐν τῷ μὲν ὀγδόῃ γινομένη, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ πρώτη, ἐκλήθη παρ' αὐτῶν ὁ λόγος τῶν ἄκρων χορδῶν, τοῦτέστι τῆς α' πρὸς τὴν ιε' δις διὰ πασῶν, τοῦτέστι τετραπλάσιος, ὅν ἔχει ὁ η πρὸς τὸν β. (4) δις δὲ διὰ πασῶν εἴρηται ὅτι ἐκάτερον διὰ πασῶν διπλάσιον συντεθέντα δ' ἐγένοντο δις διὰ πασῶν, ἔχουν δις διπλάσιον, καὶ φανερόν ὅτι καὶ τετραπλάσιον. Ἔστι δὲ ἐν μουσικῇ ὁ λόγος οὗτος ὁ δις διὰ πασῶν, τοῦτέστιν ὁ τετραπλάσιος, τελειότατος, ὅτι μείζονα τοῦτου λόγον ἐν μουσικῇ οὐκ ἐστὶ λαβεῖν· οὐδὲ γὰρ ὡσπερ οἱ ἀριθμοὶ ἐκ' ἀπειρον αὐξοῦνται, οὕτω καὶ οἱ τῶν χορδῶν λόγοι· ἡ γὰρ πολλὴ τίσις ἐν χορδαῖς ῥῆξιν ἐργάζεται· πάλιν δὲ οὐδὲ ἄχρις ἀπείρου μειοῦνται· ἡ γὰρ πολλὴ ἄνεσις εἰς τὸ σιγαῖν τὰς χορδὰς περιέρχεται, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἡ ἐσχάτη μείωσις μέχρι τοῦ ἐπίτριτου λόγου.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ.

ΥΠΟ

Ε. ΚΡΗΤΙΚΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, ὡς φυλ. 166, σελ. 525).

—○○○○—

Α'.

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΣΑΜΙΩΝ ΓΝΑΙΩΝ ΔΟΜΕΤΙΩΝ
ΓΝΑΙΟΥ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΔΟΘΕΝΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΕ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙ
ΔΟΣ ΤΗΣ ΤΑΥΡΟΠΟΛΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

ΗΡΗ

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ ΗΡΩΣ ΔΟΥΣ ΠΟΙΕΙ.

Β'.

(αυτοκράτο) ΡΑ.
(συγκλη). ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΝΟΣ.
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΓΑΙΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΗΣ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΣ ΠΡΟΣ ΠΑΝ
ΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ
ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ

ΗΡΗ

Γ'.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ ΘΕΩΝ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΘΕΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ
Αἱ ἐπόμεναι δύο ἐπιγραφαὶ Α, Β, ἀγροθεῖσαι ἐκ
τῶν ἐρειπίων τοῦ Ἡραίου, ἐκτίσθησαν ὑπὸ τὴν
ἐστίαν τῆς κατὰ τὴν Κολώραν ἀποθήκης τοῦ
Γ. Ροδόσου, ἀφ' ἧπου ἀντεγγράφησαν, ἐφ' ὧν
ὠφείοντο ἀναμφισπόρητως ἀγάλματα τῆς Κλαυδίας
καὶ τοῦ Ποπλίου.

Α'.

Ο ΔΗΜΟΣ ΚΛΑΥΔΙΑΝ ΟΚΤΑΟΥΤΙΑΝ ΤΗΝ ΓΥ
ΝΑΙΚΑ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΔΡΟΥΣΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ
Γ(ερ)Μ(αν)ΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(ΗΡΗ)Ι

Β'.

Ο ΔΗΜΟΣ
ΠΟΠΛΙΩΝ ΟΥΤΙΑΜΟΝ Ρ
. ΤΟΝ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ

ΗΡΗ

(1) Τὸ χειρόγρ. ὁ δις καὶ διὰ πασῶν.

(2) Τὸ χ. γένοιτο.

(3) Τὸ χ. τοῦτου.

(4) Τὸ χ. ε'.